

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2016/2019
03.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији су заједнички пуномоћници Душанка Шокић Стаменковић и Марина Перић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије – Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2391/18 од 04.10.2018. године, у седници одржаној 03.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2391/18 од 04.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 76/16 од 27.03.2018. године, исправљеном решењем истог суда од 27.06.2018. године, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и обавезана тужена да на име разлике од исплаћене до припадајуће основне зараде за период од 01.06.2013. године до 31.08.2014. године исплати тужили АА износ од 36.779,48 динара, а тужиоцу ББ износ од 36.485,68 динара, све са законском затезном каматом како је изреком наведено, као и да тужиоцима исплати на име разлике између исплаћеног и припадајућег додатка по основу увећања на плату за рад у сменама, за период од 01.06.2013. године до 01.05.2016. године тужили АА износ од 246.339,02 динара, а тужиоцу ББ износ од 242.091,17 динара, све са законском затезном каматом како је изреком наведено. Обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 223.600,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, док се одбија захтев тужилаца за исплату трошкова парничног поступка преко досуђеног износа а до траженог износа од 364.240,00 динара. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2391/18 од 04.10.2018. године, преиначио првостепену пресуду, исправљену решењем истог суда од 27.06.2018. године, тако што је одбио тужбени захтев тужилаца у односу на

главни захтев, законску затезну камату и трошкове спора. Обавезани су тужиоци да туженој накнаде трошкове спора у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/2014) и утврдио да ревизија тужене није основана.

Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неоснован је ревизијски навод да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., у вези са чланом 2. и 8. ЗПП. Другостепени суд је поступао у оквиру своје надлежности. Пресуда је заснована на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку на које је другостепени суд правилно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, у спорном периоду тужиоци су обављали послове у Одељењу саобраћајне полиције у Полицијској управи Рад су обављали у турнусу и то тако што су радили 12 сати, одмарали се 24 сата, радили 12 сати, одмарали се 48 сати. Решењем тужене тужиоцима је обрачунавана плата, између осталог применом коефицијента сменског рада у износу од 0,145. Из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке произилази да је тужена вредновала сменски рад применом коефицијента сменског рада 0,145 и да је тужена приликом обрачунавања и исплате плата примењивала наведени коефицијент сменског рада.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да тужиоцима сменски рад није правилно вреднован при утврђивању основне зараде, односно коефицијент за обрачун зараде им није правилно утврђен по основу рада у сменама, па тужиоци имају право на увећање зараде за сменски рад од 28,6 %, а у висини утврђеној налазом вештака економско-финансијске струке. Наиме, коефицијент који је тужиоцима утврђен решењем тужене од 09.01.2014. године није у складу са коефицијентом који предвиђа Закон о полицији и то у износу од 28,6% па сходно правилу о тумачењу прописа у корист већих права запослених, првостепени суд налази да је тужбени захтев основан и да је увећање за сменски рад требало бити у висини од 28,6%.

Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд је преиначујући првостепену пресуду одбио тужбене захтеве у целисти. Неоснованим је оценио тужбене захтеве за исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада обрачунате уз увећање од 28,6 % од основне плате, имајући у виду да је тужиоцима сагласно члану 147а Закона о полицији и Правилнику о платама запослених у МУП-у сменски рад вреднован кроз додатни коефицијент.

Неосновано је указивање ревидената на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда и да је тужиоцима повређено право које имају по основу члана 8. став 2. Закона о раду да се општим актом могу утврдити већа права и повољнији услови рада од утврђених законом. С тим у вези, неоснован је и навод ревидента којим оспорава становиште другостепеног суда да тужиоци немају право на увећање плате од 28,6% по основу рада у сменама. Наведени проценат увећања плата прописан чланом 147а Закона о полицији намењен је запосленима који раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. То је додатак на плату који није узет у обзир при вредновању послова радног места због тога што за то радно место није предвиђен рад у сменама. Увећање плате се обрачунава на сваки сат рада ако запослени који нема сменски рад повремено ради у сменама. Тужиоцима је рад у сменама изражен кроз коефицијент за обрачун плате при вредновању послова радног места и исплаћује им се за сваки месец. Како је нередовност у раду на неким радним местима стални услов рада и тако је вреднована кроз коефицијент, а на неким местима није стални услов рада већ се уводи повремено, то ни запослени на тим радним местима нису у истом положају.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одбио ревизију тужилаца као неосновану.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**